

τήν έχω έδω. Άλλοιώς θα σε κάνω χίλια κομμάτια !
 "Όπως έκανα πάντα, ο Τοικουό πήγε και μίλησε με τάλογο του και το ξυπνο έλογο του είπε :
 — Καβάλλησέ με και μη σε νοιάζει. Όλα θα πάνε καλά.
 — Καβάλλησε τάλογο του ο Τοικουό, και φύγαγε γιά να βρούνε την όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου. Τρεις μέρες προχωρούσαν, άσπου τέλος φτάσανε στο κάστρο που ζούσε η όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου.

Τότε τάλογο στάθηκε και είπε στον Τοικουό :
 "Έσύ θα κάτσης μόνος σου έδώ απέξω, και γώ θα μπώ στην αλλη του κάστρου. Σε λίγο θα με δης να βγαίνω με τήν βασιλοπούλα άπάνω μου. Πήδησε και σύ, καβάλλα, και σε τρεις μέρες,θά-μαστε πάλι στο παλάτι.

Αύτα είπε τάλογο, και μπήκε στην αλλη του κάστρου, άπου άρχισε να χλιμιντράει. Άμα είδε το όφαιο έλογο, η βασιλοπούλα ζήτησε άπ' τον πατέρα της την άδεια να το καβάλληση. "Ο πατέρας της τη βοήθησε τότε πρόθυμα ν' άνεβη και να κάτση στη σέλλα.

Μόλις όμως κάθισε άπάνω του, τάλογο πήρε δρόμο, και βγήκε άπ' την αλλη του κάστρου. Καθώς περνούσε μπροστά άπ' τον Τοικουό, ο Τοικουό κήδησε κι αυτός από πίσω, κι άρπαξε την βασιλοπούλα άπ' τη μέση, γιά να μην του φύγη. "Έτσι σε τρεις μέρες φτάσανε στο βασιλιά τo παλάτι. "Ο βασιλιάς άνθουσιάστηκε μόλις είδε την πεντόμορφη βασιλοπούλα, και της είπε πως ήθελε να την κάνει γυναίκα του. Μά η βασιλοπούλα δέν τον ήθελε με κανένα τρόπο.

Τέλος, ύπεχώρησε, και δέχτηκε να τον παντρευτεί, μ' έναν όρο όμως :

— Θα σε πάρω, ειπε του βασιλιά, μονάχα όταν κάνης αυτό που θα σου πω. Θα κρίσης ένα μεγάλο φυτόνο, θα βάλης να τον άνάψουσε και θα διατάξης τον Τοικουό να μπή μέσα.

Στενοχωρήθηκε ο βασιλιάς που τάκουσε αυτό, άγάπαγε όμως τρελλά τη βασιλοπούλα, κι άποφάσισε να της κάνει τη χαρά.

"Άμα έμαθε την καταδική του, ο Τοικουό, χωρίς καμμά έλιπίθα πιά, πήγε ν' άποχωρητηση τάλογο του.

— Μη φοβάσαι καθόλου, τούπε πάλι τάλογο. Την ήμερα που θα σου όρσει ο βασιλιάς να μπής μέσα στο φυτόνο, έσύ θ' άρθης πρώτα έδώ. Θα με βγάλης έξω, θα με καβάλλησης, και θα με βάλης να τρέξω όφρα πού-λή, όσπου να δης άφρονς να βγαίνουν άπ' το στόμα μου. Τότε θα κατέβης, θα μάλειψης τους άφρονς και θ' άλειψης μ' αυτούς έλω μου το κορμί. Άμα το κάνεις αυτό, δέν έχωσ να φοβηθής τίποτα, γιατί η φωτιά δε θα σε πιάση !...

"Ο Τοικουό έκανε όπως του είπε τάλογο του, και έπειτα πήγε και μπήκε μέσ' στο φυτόνο, μπροστά στά μάτια του βασιλιά και της βασιλοπούλας.

"Όταν όμως άνοιξαν να τον βγάλουν άπό μέσα ψη-μένον, αυτός μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάλι έξω, γερός και άπέραχτος !

"Ο βασιλιάς έμεινε τότε ν' άνοιχτο το στόμα.
 "Άμα είδε το θαύμα αυτό κ' η βασιλοπούλα, είπε στο βασιλιά :

— Άν θέλεις να γίνω γυναίκα σου, να μπής και συ μέσ' στο φυτόνο όπως μπήκε ο Τοικουό !

"Ο βασιλιάς τα χρειάστηκε, πήρε λοιπόν κατά μέρος τον Τοικουό και τον έρώτησε πως τα κατάφερε και δέν τον έβλαψε η φωτιά. "Ο Τοικουό όμως, που τον είχε πολύ φούρα, γιάτι θέλησε να τον ψήση στο φυτόνο, του είπε :

— Άλειψα όλο μου το σώμα με λίπος, κ' έτσι δέν έπαθα τίποτα.

"Ο βασιλιάς, που δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη βασιλοπούλα, τον πίστεψε, άλείφτηκε όλος με λίπος, και μπήκε μέσ' στο φυτόνο.

Μά κάπως ο δυστυχός κ' έγινε στάχτη ! Κι' ο Τοικουό πήρε τότε γυναίκα του την όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου, έγινε βασιλιάς και βασίλευσε πολλά-πολλά χρόνια...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΪΝΤΩ

"Ο φιλοπόλεμος βιεμήχανος. ΟΙ Μαρκονίει και το εμπόριο τών δερμάτων. ΟΙ παρεξηγημένες μεγαλοφυές. Ένας άνι-κανος άνδρας. Η φλύαρη Ρωμανίς ήθοποιός. "Ο Φεϊντώ δέν της κρατάει κακία !...

"Ένα βράδυ, στα 1910, ο Φεϊντώ καθόταν σ' ένα τραπέζια του «Μετροπολιταίν-μπάρ» του Παρισιού, κι' έπινε ήουκα-ήουκα το ούζο του, όταν έξαφνα εισήλασε μέσα στο κέντρο μιά θορυβώ-δης παρέα; γνωστών του, οι όποιοι, μόλις τον είδαν πήγαν και έγ-κατεστάθησαν στο τραπέζι του. ΟΙ φίλοι του Φεϊντώ, συναδεδόντο κι' από έναν παχύ κύριο, άγνωστό του, τον όποιον και του συνέ-στησαν άμέσως.

"Ο παχύς κύριος, μόλις κάθισε, άρχισε να ρητορεύει καταφρο-μένος άναντίον της Κυβερνήσεως γιά την άδράνεια που—καθός αυτός έλεγε—έδειχνε κυρίως στην άποικιακή της πολιτική.

— Πρέπει να στείλη στρατό στο Μαρόκο !... άρχισε να φω-νάει. Έως τότε θάφηνι άνεπλόγητους τους άγρίους Μαρροανούς να σφάζουν τους στρατιώτες των προσαυλακών μας ;... Πρέπει να τους έξολοθρευση όλους !... Νά τους σφάζει άρδά...

"Ο Φεϊντώ, ο όποιος είχε άρχσει να ένοχλείται από τις άγρολογονίες του άγνωστων του κυρίου, τον διέκοψε άπότομα και τον έρώτησε :

— Τι έργοσία κάνετε, κύριέ μου !...

— Είμαι βιομήχανος... άπήνησε ο ύπερκατωρίτης, θορυβημένος λίγο από την άπόροπη έκείνη έρώτηση.

"Η ειδικότης μου εινε η βιομηχανία χαρτοφυλάκων και πορτοφολιών από δέρμα μαροκινό...

—... Άνθράκω ;... τον έναρωτήσε τότε με ά-πάθεια ο πνευματωδέστατος Φεϊντώ.

"Ο Φεϊντώ, μονοτύτι δέν ήταν κακός, δέν μορ-ρούσε να χωνεύση μερικώς μεγαλοσχημούς συναδέλ-φους του, οι όποιοι, άν και δέν είχαν να παρουσιά-σουν παρά έργα άνιαρά και άποτυγμένα έπαιρνον άπέ-ναντί του ύψος παρεξηγημένων μεγαλοφυών, οι ό-ποιοι μόλις και μετά βίας κατεδέχοντο να άτενίσουν έναν κοινό λαϊκό κομποδιογράφο.

Μιά μέρα, ένας φίλος του του είπε γιά κάποιον τέτοιον είδους συγγραφέα, ο όποιος, σόν τοις άλλοις, έφημιζετο και γιά τις συ-ζυγηκάς του άτυχίας :

— Ένα πράγμα μόνον κατώρθωσε να κάνει αυτός ο άνδρας : να... άπατάται συνεχώς από τη γυναίκα του !

— Δέν βαρύνεσαι, άπνητησεν ο Φεϊντώ. Ούτ' αυτό δέν εινε σε θέση να κάμη μόνος του, χωρίς τη βοήθεια ενός τρίτου !

Μιά νύχτα κατά τις τρεις το πρωί, ο Φεϊντώ βρισκόταν ξα-πλωμένος, κατάκοπος, με το πούρο στο στόμα, στην πολυθρόνα έν-ός νυκτερινού μπάρ του Παρισιού.

"Έξαφνα, μιά ρομανία ήθοποιός, άγνωστή του, τον έπληθίσαε και άρχισε να του λέη :

— Ά, κύριε Φεϊντώ !... Δέν έξέρετε πόσο είμαι εύτυχημένη που σάς γνωρίζω... Έπαιξά τα έργα σας παντού : Στη Ρουμανία, στο Βουκουρέστι, στο Ζασού, στο Τσάρνοβιτς, στο Άραντ, στο Κα-ρακουλού, στο Καρλασάκι, στη Βραία, παντού... παντού...

"Ο Φεϊντώ τότε, με το βαρυστημένο του ύψος και χωρίς να κουνηθή από τη θέση του, της άπήνησε :

— Δέν πειράζει... Δέν σάς κρατώ γι' αυτό καμμά κακία !...

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΓ' ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΛΜΗΡΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

"Ο Λουδοβίκος 13ος της Γαλλίας ήταν μέχρις ύπερβολής σε-μνός. Δέν μπορούσε να άνεχθί, μεταξύ άλλων, και τά τολμηρά ντε-κολτέ των κυριών.

Κάποτε, σ' ένα δημόσιο γεύμα, άπέθανο του βασιλέως έτυχε να καθίση μία δεσποινίς με πολύ άνοιχτο ντεκολτέ. Μόλις την είδε, ο βασιλέως έχασε το κεφάλλο του βαθυά στο κεφάλι του, έτσι που τά άκρα του κεφάλλου τον έμπόδιζαν να την άντικρίθί. Στη στάση αυτή παρέμεινε μέχρι τέλους του γεύματος. "Όταν δέ έπρόκειτο να σηκαθή από το τραπέζι, άφού ήμπε το ύπόλοιπο του κρασιού του, έγένετο στο στόμα του με την τελευταία ρομφηιά, και κατάβρεξε το ντεκολτέ της τολμηράς γενοίτισσάς του, η όποία έσπασε να έξαφανισθί καταντρομπιασμένη !...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΝΕΚΡΕΣ

Δέν πέθανες. Στην κάμαραν άκόμα τ' άρωμά σου εινε χυμένο ως τώρα δά να βγήκες και άπάνω στον καναπέ, όπως τ' άφησας εινε το κέντημά σου, και το κομμάτι που άρεσες εινε άνοιχτό στο πιάνο. Άπάνω στο τραπέζι μου πάντα η δική σου εικόνα που πάντα με την ήρημη ματιά της με κυτάει, και δέν εινε ο άνεμος, μά είσαι έσύ, την πόρτα που μισανοίγεις γιά να μπής τις όρες που βροδούαει. Δέν πέθανες. Είσαι παντού και είσαι μέσα σ' όλα : σάν ρόδον το ξεφύλλωμα, στο στεναγμό του άγέρου, στα γέφη που ροδίζουνε όταν πεθαίνεις η μέρα, κι' ως και τις νύχτες δίπλα μου σε νοιώθω έξαπλωμένη... Δέν πέθανες, άδιώροφο οι μήνες άν περναίνε :

τότε οι νεκροί πεθαίνουνε όταν τους λημονάνε !
Κώστας Ουράνης